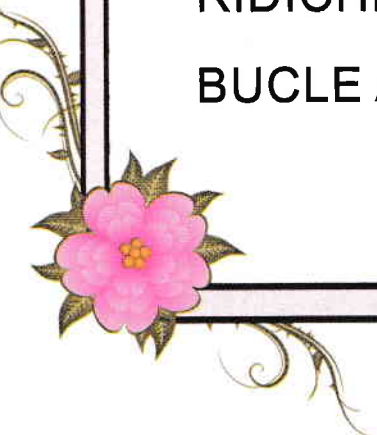

CUPRINS

DEGEȚICA	3
PINOCCHIO	22
IEPURELE ȘI ȚESTOASA	38
CEI TREI PURCELUȘI	42
JACK ȘI VREJUL DE FASOLE	56
FATA BABEI ȘI FATA MOȘNEAGULUI... ..	80
LUPUL DEVENIT PĂSTOR.....	104
POVESTEA LUI HARAP ALB.....	106
ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR.....	128
OALA DE LUT ȘI OALA DE TUCI.....	144
RAȚUȘCA CEA URĂTĂ	146
RIDICHEA URIAȘĂ	172
BUCLE AURII ȘI URSULEȚII.....	186

fost odată o femeie care nu putea să aibă copii, deși își dorea tare, tare mult. Într-o zi, a ajuns la o zână și a rugat-o:

– Te rog, ajută-mă să am un copil!

– Uite aici o sămânță de orz care nu seamănă cu cele pe care le cultivă țăranii sau le mănâncă orătăniile; pune-o la încolțit într-un ghiveci și minunează-te de ce se va întâmpla, i-a răspuns zâna cea bună.

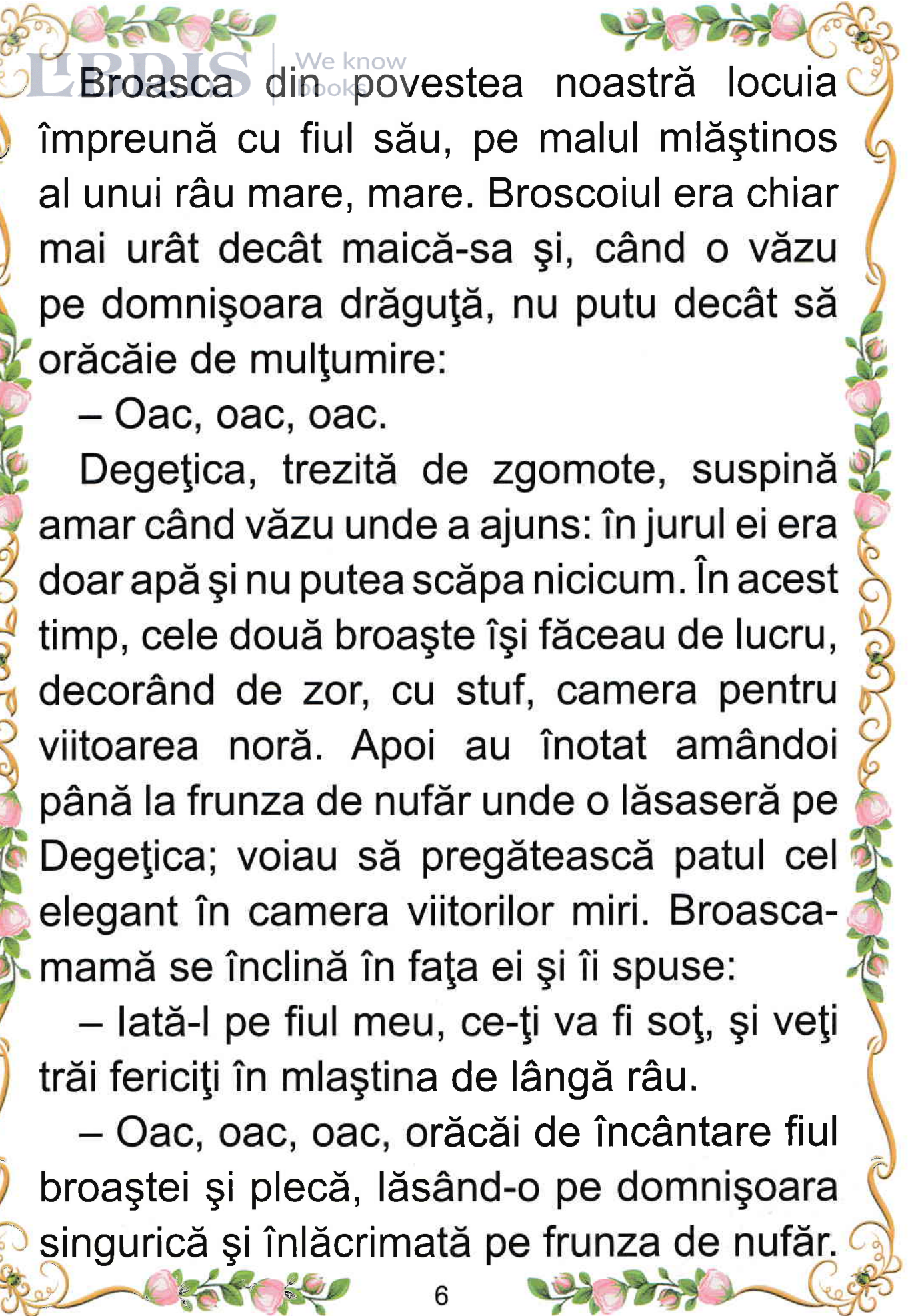
– Mulțumesc! spuse femeia și plăti zânei doi-sprezece bănuți, prețul pentru sămânța fermecată.

Ajunsă acasă, făcu întocmai cum o sfătuisese zâna și pe dată, crescuseră o mândrețe de floare ce semăna cu o lalea, dar cu petalele strânse încă în boboc. „Ce mai floare splendidă!” – își spuse femeia; și pe când săruta încântată petalele roșii-gălbui, bobocul de lalea se deschise. Înăuntru, ce să vezi? Printre staminele verzi catifelate, era așezată delicat o grațioasă domnișorică.

Înaltă cât abia un deget, i-a pus numele „Degețica“. Avea drept leagăn o coajă de nucă, iar noaptea se odihnea într-un pătuț din petale de flori și învelită cu o păturică din catifeaua trandafirilor. Pe timpul zilei, noua mămică îi amenajase, drept lac pentru plimbare, o farfurie plină ochi cu apă și ornată cu o coroniță de flori. Așezată pe o frunză de lalea ce îi servea drept bărcuță, Degețica vâslea de la un capăt la altul. Și unde mai pui că știa să cânte atât de frumos, ca nimeni alta. Nu te mai săturai privind-o și ascultând-o!

Într-o noapte călduroasă de vară, o broască mare, urâtă și udă, se strecură printr-o spărtură din geamul ferestrei, chiar lângă locul unde dormea liniștită micuța domnișoară. „Ce nevestică potrivită pentru fiul meu!“ – se gândi broasca cea mare. Și, luând sub braț coaja de nucă, cu tot cu Degețica adormită, sări pe fereastră direct în grădină.

LEPIS | We know books

Broasca din povestea noastră locuia împreună cu fiul său, pe malul mlăștinos al unui râu mare, mare. Broscoiul era chiar mai urât decât maică-sa și, când o văzu pe domnișoara drăguță, nu putu decât să orăcăie de mulțumire:

– Oac, oac, oac.

Degețica, trezită de zgomote, suspină amar când văzu unde a ajuns: în jurul ei era doar apă și nu putea scăpa nicicum. În acest timp, cele două broaște își făceau de lucru, decorând de zor, cu stuf, camera pentru viitoarea noră. Apoi au înotat amândoi până la frunza de nufăr unde o lăsaseră pe Degețica; voiau să pregătească patul cel elegant în camera viitorilor miri. Broasca-mamă se înclină în fața ei și îi spuse:

– Iată-l pe fiul meu, ce-ți va fi soț, și veți trăi fericiți în mlaștina de lângă râu.

– Oac, oac, oac, orăcăi de încântare fiul broaștei și plecă, lăsând-o pe domnișoara singurică și înlăcrimată pe frunza de nufăr.

Degețica nu putea suferi gândul să locuiască alături de broasca cea urâtă și fiul ei, ca soț. Auzind spusele broaștei, peștișorii, ce înotau în preajmă, ieșiră curioși să vadă cine plângea. „Nu se poate!“ Și, pentru că le părea rău pentru ființa cea drăgălașă, s-au adunat s-o ajute; și au ros tulpina frunzei de nufăr, lăsând-o să plutească mai departe pe râu. Degețica a călătorit așa drum lung, bucurându-se de lumina soarelui.

Dar deodată apăru un cărăbuș care, văzând-o cât de frumoasă era, zbură cu ea într-un copac.

Oh, cât de înfricoșată s-a simțit Degețica zburând! Cărbușul se așeză lângă ea, o servi cu polen de flori și îi spuse că este frumușică foc, deși nu seamănă cu o cărbușă. Dar, răutăcioase, celelalte cărbușe vorbeau între ele:

– Are doar două picioare! Uitați-vă la ea, nici nu are antene, seamănă cu oamenii. Oribil!

– Și ce mijloc subțire! Vai, e tare urâtă! spuseră în cor cărăbușele, deși Degețica era tare drăguță.

Atunci, bosumflat că fata nu era pe placul semenilor săi, cărăbușul o dădu jos din copac și o lăsă plângând pe o margaretă, umilită că e atât de urâtă, încât nici cărăbușii nu vor să se uite la ea. Dar ea era o ființă atât de delicată și de grațioasă, ca o petală de trandafir.

Toată vara, Degețica a locuit singurică în pădure. Și-a țesut singură un pat din fire de iarbă, s-a hrănit cu polen de la flori și a băut roua frunzelor și a petrecut astfel toată vara și toată toamna, până a venit iarna cea lungă și rece.

Lângă pădurea în care trăia Degețica se întindea un lan de porumb, care fusese cules demult. Miriștea era acum înghețată bocnă, dar pentru Degețica era ca și cum ar fi înaintat printr-o pădure. Ce mai tremura,

biata de ea! Într-un sfârșit, ajunse la ușa unui șoarece de câmp. Degețica noastră se postă umilă în fața ușii căsuței și cerși niște tărâțe de ovăz, căci îi era foame.

– Sărăcuța de tine! spuse șoricica, bună la suflet. Vino să te încălzești și să cinezi cu mine!

Și, cum îi plăcu tare mult de fetiță, îi spuse:

– Ești binevenită să rămâi cu mine peste iarnă, dacă dorești; dar trebuie să-mi ții camerele curate și să-mi spui povești.

– Vom avea un oaspete în curând, spuse șoricica într-o zi; este vorba de vecinul meu, care mă vizitează o dată pe săptămână. El este mult mai înstărit ca mine; are camere mai mari și îmbracă un costum de catifea neagră. Dacă ai accepta să fii soția lui, ți-ar fi foarte bine. Dar să știi că este orb, așa că lui trebuie să-i spui cele mai frumoase povești pe care le cunoști.

Dar Degețica nu era deloc interesată de